

Nota sobre la situació creada després de la sentència de la Secció 15 de l'Audiència Provincial de Barcelona de data 1 de desembre de 2011 sobre la procedència del pagament de cànon o llicència de drets d'autor per la retransmissió d'obres en les televisions instal·lades a les habitacions i/o zones comuns de les clíniques

En data 1 de desembre de 2012 es va dictar per la Secció Quinzena de l'Audiència Provincial de Barcelona sentència per la qual revocava la dictada pel Jutjat Mercantil nº 6 d'aquesta mateixa ciutat, que havia estimat la sol·licitud de l'ACES de declarar inaplicables a les habitacions de les clíniques i hospitals les tarifes de AISGE, per considerar que es tractava d'un àmbit domèstic.

L'Audiència Provincial de Barcelona confirma les sentències anteriors que s'han vingut dictant, amb caràcter unànime i uniforme, per altres Audiències Provincials, en el sentit de declarar la procedència del pagament del cànon de dret d'autor a les obres retransmeses en la televisió.

Els arguments principals de la sentència són:

1. Si bé no és el mateix un hotel que un hospital quant a la funció que presten, aquesta diferència no té transcendència quant als drets de propietat intel·lectual controvertits. Aquesta distinció no altera la raó per la qual el TJUE (Tribunal de Justícia de la Unió Europea) i el TS (Tribunal Suprem) han exclòs el caràcter d'àmbit domèstic en el centre hotelier (aquí hospitalari).
2. Entén l'Audiència que no és rellevant el motiu de l'estada a l'hospital ni la suposada contribució a la distracció del pacient per determinar si hi ha o no un acte de comunicació pública.

3. Tant clients (en cas d'un hotel) com a pacients (en una clínica) disposen a les seves habitacions d'aparells de televisió als quals arriba un senyal mitjançant la qual poden tenir lloc actes de comunicació d'obres objecte de propietat intel·lectual.

4. Així mateix, afirma que és indiferent el fet que el pacient pagui o no per l'accés als televisors, atès que entén una fi lucratiu encara que aquest sigui indirecte; al seu judici, un hospital presta serveis sanitaris, i el tenir accés als televisors fa que aquest millori la seva categoria, imatge o valoració com a establiment.

Per tot això, la sentència, àdhuc reconeixent que existien al temps d'interposició de la demanda serioses dubtes de dret, declara que les habitacions d'hospital no constitueixen àmbit estrictament domèstic i per tant no és aplicable l'excepció de l'article 20.1 LPI (àmbit domèstic).

La sentència és ferma i, com hem dit, la jurisprudència unànime.

Davant aquesta sentència, les clíniques membres de l'ACES poden trobar-se en les següents situacions: (1) no haver rebut encara un requeriment per part de cap entitat de gestió de drets de propietat intel·lectual, (2) haver rebut la reclamació i estar en fase de negociació, (3) haver rebut una demanda judicial.

En aquest últim cas, cap, a més, que el procés estigui suspès com a conseqüència de l'acció interposada per ACES (prejudicialitat civil), si el jutjat competent va estimar aquesta suspensió; o bé que estigui encara en tràmit, pendent de sentència, ja sigui aquesta de primera o de segona instància, o pendent d'execució de sentència.

En qualsevol dels casos, resulta evident que, després de la sentència de l'APB, no existeixen arguments jurídics que avalin la no aplicació de les tarifes de les entitats de gestió legalment reconegudes.

En cas de no trobar-se encara en procés judicial, procediria negociar la quota a pagar en funció dels barems utilitzats per cada entitat de gestió en relació amb les circumstàncies de cada clínica: nombre d'habitacions, ocupació i rotació de les mateixes, aparells de televisió en zones comunes, etc.

En cas de trobar-se en un procés judicial, el nostre consell és negociar un final pactat en el procés, atès que les probabilitats d'èxit són pràcticament nul·les. En aquest cas, a més de la negociació de la quota, caldrà negociar les costes processals. S'ha de tenir en compte que la APB de Barcelona no ha condemnat a ACES per no estar clar el criteri quan es va interposar la demanda.

Amat i Vidal-Quadras Advocats